Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
ANTHONY COLLINS
prednesené 27. apríla 2023 [1]

Vec C-746/21 P

Altice Group Lux, Sàrl, predtým New Altice Europe, BV, v likvidácii,
proti

Európskej komisii

„Odvolanie – Hospodárska súťaž – Kontrola koncentrácií medzi podnikmi – Nariadenie (ES) č. 139/2004 – Článok 4 ods. 1 – Povinnosť predbežného oznamovania – Článok 7 ods. 1 – Povinnosť zdržať sa konania – Článok 14 ods. 2 – Rozhodnutie o uložení pokút za neoznámenie a uskutočnenie koncentrácie pred jej vyhlásením za zlučiteľnú s vnútorným trhom – Zásada proporcionality – Skreslenie skutočností“

I. Úvod

1. Toto odvolanie sa týka transakcie pred vydaním rozhodnutia („gun jumping“) alebo nesplnenia oznamovacej povinnosti a povinnosti zdržať sa konania stanovených v nariadení Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (nariadenie ES o fúziách) [2]. V tomto nariadení sa od účastníkov koncentrácie vyžaduje, aby oznámili koncentráciu, na ktorú sa vzťahuje režim povinného oznamovania Európskej komisie. Takisto sa im v tomto nariadení zakazuje uskutočniť koncentráciu pred tým, ako ju povolí Komisia. Nariadením č. 139/2004 sa Komisii poskytuje právomoc ukladať pokuty stranám, ktoré porušia obe uvedené povinnosti. Výkon tejto právomoci viedol k prejednávanému odvolaniu.

II. Skutkové okolnosti sporu, konanie a návrhy účastníkov konania

2. Spoločnosť New Altice Europe, BV, (ďalej len „Altice“) 9. decembra 2014 podpísala zmluvu o nadobudnutí akcií („Share Purchase Agreement“, ďalej len „SPA“) [3] so spoločnosťou Oi, SA, (ďalej len „predávajúci“), čím Altice získala výlučnú kontrolu nad spoločnosťou PT Portugal (ďalej len „cieľový podnik“) v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 139/2004. Táto dohoda obsahovala obmedzujúce ustanovenia, najmä doložku 6 ods. 1 písm. b), ktorou sa malo upravovať riadenie cieľového podniku v období od dátumu podpisu do dátumu zavŕšenia akvizície

[1] Jazyk prednesu: angličtina.

[2] Ú. v. EÚ L 24, 2004, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40.

[3] V napadnutom rozhodnutí (vymedzenom v bode 4 nižšie) sa uvádza ako „dohoda o transakcii“.

a podľa ktorej predávajúci súhlasil s tým, že nebude prijímať určité obchodné opatrenia a rozhodnutia bez predchádzajúceho povolenia spoločnosti Altice (ďalej len „dojednania pred zavŕšením akvizície“). [4]

3. V nadväznosti na kontakty s Komisiou pred oznámením Altice 25. februára 2015 oficiálne oznámila koncentráciu. Komisia ju 20. apríla 2015 vyhlásila za zlučiteľnú s vnútorným trhom pod podmienkou splnenia určitých záväzkov.

4. Komisia 24. apríla 2018 prijala rozhodnutie C(2018) 2418 final vo veci M.7993 – Altice/PT Portugal (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Spoločnosti Altice sa v ňom uložila pokuta vo výške 62 250 000 eur za uskutočnenie koncentrácie pred jej povolením, čím porušila článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, a pokuta vo výške 62 250 000 eur za uskutočnenie koncentrácie pred jej oznámením, čo predstavovalo porušenie článku 4 ods. 1 uvedeného nariadenia. [5] Komisia dospela k záveru, že dojednania pred zavŕšením akvizície umožnili spoločnosti Altice uplatňovať nad cieľovým podnikom rozhodujúci vplyv, že Altice takýto vplyv skutočne uplatňovala a v tomto smere si s cieľovým podnikom niekoľkokrát vymieňala informácie. [6]

5. Altice podala návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Rozsudkom z 22. septembra 2021 [7] Všeobecný súd v rámci svojej neobmedzenej právomoci znížil pokutu za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 na 56 025 000 eur. V zostávajúcej časti žalobu zamietol. V bodoch 1 až 29 napadnutého rozsudku sa spresňujú okolnosti žaloby.

6. Vo svojom odvolaní Altice navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok a články 1, 2, 3 a 4 napadnutého rozhodnutia alebo subsidiárne vykonal svoju neobmedzenú právomoc a podstatne znížil výšku pokút uloženú v článkoch 3 a 4 napadnutého rozhodnutia zmenenú Všeobecným súdom, alebo subsidiárne ešte vrátil vec Všeobecnému súdu,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania vynaložené spoločnosťou Altice v tomto konaní, ako aj v konaní na Všeobecnom súde.

7. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– odvolanie zamietol,

– uložil spoločnosti Altice povinnosť nahradiť trovy konania.

8. Rada, ktorá sa zaoberala len prvým odvolacím dôvodom, navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol prvý odvolací dôvod,

– uložil spoločnosti Altice povinnosť nahradiť trovy vynaložené Radou v tomto konaní.

[4] Ďalšie podrobnosti pozri v odôvodneniach 58 až 66 napadnutého rozhodnutia.

[5] Články 1 až 4 napadnutého rozhodnutia.

[6] Odôvodnenia 479 až 491 napadnutého rozhodnutia.

[7] Rozsudok z 22. septembra 2021, Altice Europe/Komisia (T-425/18, EU:T:2021:607) (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

III. O odvolacích dôvodoch

9. Šesť odvolacích dôvodov možno rozdeliť do troch kategórií. Prvým a druhým odvolacím dôvodom sa spochybňuje zákonnosť a uplatňovanie článku 4 ods. 1 a článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004 a ich uplatnenie na skutkové okolnosti prejednávanej veci. V treťom, štvrtom a piatom odvolacom dôvode sa rieši otázka, či Altice uskutočnila koncentráciu. Šiestym odvolacím dôvodom sa spochybňuje výška pokút, ktoré uložila Komisia.

A. Prvý a druhý odvolací dôvod: zákonnosť a uplatňovanie článku 4 ods. 1 a článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004

1. Zhrnutie argumentov

10. Altice vo svojom prvom odvolacom dôvode tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne zamietol jej námietku založenú na článku 277 ZFEÚ, ktorou spochybňuje uplatniteľnosť článku 4 ods. 1 a článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia 139/2004 z dôvodu ich nezákonnosti.

11. Altice tvrdí, že článok 4 ods. 1 a článok 14 ods. 2 písm. a) nariadenia 139/2004 neumožňujú Komisii uložiť druhú pokutu tej istej osobe za správanie, za ktoré už bola uložená pokuta podľa článku 7 ods. 1 a článku 14 ods. 2 písm. b) uvedeného nariadenia. Článok 4 ods. 1 a článok 14 ods. 2 písm. a) nariadenia 139/2004 sú neprimerané a nadbytočné, a tým nezákonné, pretože článkom 7 ods. 1 sa zakazuje akékoľvek predčasné uskutočnenie koncentrácie a má rovnaký cieľ ako článok 4 ods. 1 Táto anomália má pôvod v reforme nariadenia č. 139/2004. V predchádzajúcom znení článku 4 ods. 1 nariadenia 139/2004 sa stanovovala oznamovacia povinnosť, kým jeho súčasné znenie obsahuje povinnosť zdržať sa konania.

12. V druhom odvolacom dôvode Altice tvrdí, že pokiaľ by aj jej námietka podľa článku 277 ZFEÚ nebola úspešná, Všeobecný súd pochybil vo svojom posúdení, že Komisia mohla za okolností prejednávanej veci uložiť samostatné pokuty za porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Opiera sa o rovnaké argumenty ako vo svojom prvom žalobnom dôvode, a to, že tieto ustanovenia sledujú rovnaký cieľ, a preto sú v rozpore so zákazom dvojitého trestu a súbehu zákonov. Subsidiárne, ak by sa Súdny dvor domnieval, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sledujú samostatné ciele, uloženiu dvoch samostatných pokút podľa týchto ustanovení bráni zásada súbehu porušení. Za týchto okolností mal Všeobecný súd posúdiť tiež primeranosť pokút.

13. Komisia a Rada s týmito argumentmi nesúhlasia.

2. Posúdenie

14. V článku 4 ods. 1 nariadenia (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi [8], teda predchádzajúcej verzii nariadenia č. 139/2004, sa vyžadovalo oznámenie koncentrácií najneskôr jeden týždeň po uzavretí zmluvy, po oznámení návrhu vo verejnej súťaži alebo nadobudnutí kontrolného podielu. Toto obdobie sa začalo, keď nastala prvá z uvedených udalostí. V článku 7 ods. 1 a 2 nariadenia č. 4064/89 sa stanovovalo, že koncentrácia nenadobudne účinnosť pred jej oznámením alebo do troch týždňov nasledujúcich po jej oznámení

[8] Ú. v. EÚ L 395, 1989, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40.

s výhradou predĺženia tohto zákazu. V článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 4064/89 sa Komisii udeľovala právomoc uložiť pokutu od 1 000 [európskych menových jednotiek] do 50 000 [európskych menových jednotiek], ak strany neoznámia koncentráciu v súlade s článkom 4 tohto nariadenia. V článku 14 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 4064/89 sa stanovovalo, že Komisia môže uložiť pokuty až do výšky 10 % spoločného obratu dotknutých podnikov, pokiaľ ide o porušenie článku 7 ods. 1 alebo 2 uvedeného nariadenia.

15. Nariadenie č. 139/2004 obsahuje oznamovaciu povinnosť a povinnosť zdržať sa konania (alebo povinnosť neuskutočniť), ktoré sa líšia od povinností stanovených v predchádzajúcej verzii v týchto podstatných aspektoch. V článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 s nadpisom „Predbežné oznamovanie koncentrácií a postúpenie pred oznámením na žiadosť oznamujúcich osôb“ sa uvádza, že oznamovacia povinnosť vzniká po uzavretí príslušnej zmluvy (alebo uskutočnení verejnej ponuky), ale pred uskutočnením koncentrácie. Článok 7 nariadenia č. 139/2004 nesie nadpis „Pozastavenie koncentrácií“: podľa odseku 1 tohto článku sa koncentrácia neuskutoční pred jej oznámením alebo kým nie je vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom. Podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 Komisia môže za neoznámenie koncentrácie a jej predčasné uskutočnenie uložiť pokuty až do výšky 10 % celkového obratu. [9]

16. V rozpore s tým, čo tvrdí Altice, príslušné ustanovenia nariadenia č. 139/2004 sú vo vecných aspektoch podobné ustanoveniam z predchádzajúcej verzie: rozlišuje sa v nich medzi povinnosťou oznamovať a povinnosťou neuskutočniť a umožňujú uloženie pokút za porušenie každej z týchto povinností. Rozdiely medzi týmito dvoma verziami podľa mňa neumožňujú dospieť pri výklade nariadenia č. 139/2004 k takým záverom, ktorými by sa mohlo podporiť stanovisko, ktoré uvádza Altice.

17. Podľa článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 oznamovacia povinnosť vzniká i) po uzavretí zmluvy a ii) pred uskutočnením koncentrácie. Povinnosť zdržať sa konania sa ako taká v tomto ustanovení neukladá. Jeho nadpis a znenie sú zamerané na oznamovaciu povinnosť, čo je procesná požiadavka, ktorá vzniká po splnení dvoch vyššie uvedených podmienok. S výhradou trojročnej premlčacej lehoty [10] článok 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004 umožňuje Komisii ukladať pokuty, ak zistí, že toto ustanovenie bolo porušené. Komisia musí posúdiť skutkové okolnosti, aby mohla okrem iného stanoviť, či, kedy a ako došlo k uskutočneniu koncentrácie, keďže to je jedna z podmienok stanovenia existencie porušenia článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Druhou podmienkou je uzavretie príslušnej zmluvy.

18. Článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sa zameriava na povinnosť pozastavenia koncentrácií. Stanovuje sa v ňom, že účastníci nemôžu uskutočniť koncentrácie pred ich oznámením alebo kým nie sú vyhlásené sa zlučiteľné s vnútorným trhom. S výhradou päťročnej premlčacej lehoty [11] článok 14 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 139/2004 umožňuje Komisii ukladať pokuty za porušovanie tohto zákazu. Komisia musí posúdiť skutkové okolnosti, aby mohla určiť, či a kedy došlo k uskutočneniu koncentrácie. Rozsah a trvanie uskutočnenia sú relevantné faktory pre

[9] V nariadení č. 139/2004 sa stanovujú viaceré odchýlky od oznamovacej povinnosti a povinnosti zdržať sa konania a výnimky z nich, ktoré pre prejednávané odvolanie nie sú relevantné.

[10] Článok 1 nariadenia Rady (EHS) č. 2988/74 z 26. novembra 1974 o premlčacej lehote v stíhaní a pri výkone rozhodnutia v oblasti právnej úpravy dopravy a hospodárskej súťaže Európskeho hospodárskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 319, 1974, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 61).

[11] Tamže.

stanovenie úrovne akejkoľvek pokuty, ktorá sa má uložiť za nesplnenie uvedenej povinnosti.[12] V súvislosti s porušením článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 nie je uzavretie zmluvy nevyhnutne určujúce, keďže to nie je formálna požiadavka tohto ustanovenia.[13]

19. Súdny dvor konštatoval, že v článku 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004 sa stanovuje možnosť uloženia samostatných pokút, ak sú článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 porušené súčasne, uskutočnením koncentrácie pred jej oznámením.[14] Keď má Komisia podozrenie, že účastníci koncentrácie i) neoznámili koncentráciu včas a ii) uskutočnili ju pred jej povolením, skutkové okolnosti, ktoré musí prešetriť podľa bodu i) a ii), predovšetkým povaha a načasovanie krokov prijatých účastníkmi koncentrácie, ktoré môžu viesť k jej uskutočneniu, sa pravdepodobne budú prekrývať.[15]

20. Ako sa podľa môjho názoru správne konštatovalo v bodoch 56, 57, 60, 63 a 64 napadnutého rozsudku s odkazom na judikatúru Súdneho dvora, článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia 139/2004 sa ukladajú rôzne povinnosti: prvý nariaďuje včasné oznámenie, kým druhý zakazuje predčasné uskutočnenie, a preto majú tieto ustanovenia samostatné ciele.[16] Týkajú sa rozdielneho správania, hoci existenciu takéhoto správania možno v určitých prípadoch dokázať odkazom na rovnaké skutočnosti.

21. Keďže článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 majú samostatné ciele, nemožno prvé ustanovenie so zreteľom na to druhé považovať za nadbytočné. Ako sa s odkazom na judikatúru Súdneho dvora[17] zdôrazňuje v bodoch 54 a 55 napadnutého rozsudku, porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 nespôsobí vždy porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Ak aj bolo oznámenie predložené včas, účastníci koncentrácie môžu prijať kroky na uskutočnenie koncentrácie po jej oznámení, ale pred jej povolením, a v takomto prípade by bol relevantný len článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

22. Cieľom regulácie fúzií je zabezpečiť, že nebudú viesť k trvalým zmenám štruktúry trhu, ktoré by obmedzili hospodársku súťaž. Nariadením č. 139/2004 sa zaviedol systém výlučnej kontroly nad koncentráciami s významom pre celé Spoločenstvo a zakazujú sa koncentrácie, ktoré významne bránia účinnej hospodárskej súťaži. Motiváciou k dodržiavaniu oznamovacej povinnosti aj povinnosti zdržať sa konania tým, že sa umožní ukladanie pokút v prípade porušenia jednej alebo obidvoch týchto povinností, sa zabezpečuje, že žiadna koncentrácia nezostane neodhalená, a zabraňuje sa problémom, ktoré by vznikli pri rušení koncentrácií spôsobujúcich problémy. Význam dodržiavania oboch týchto povinností v rámci režimu povinného oznamovania a predchádzajúceho povoľovania stanoveného v nariadení č. 139/2004 je preto jasný.[18] Altice nepredložila žiadny presvedčivý argument, ktorým by tento prístup spochybnila. Tento záver odráža argumentáciu napadnutého rozsudku a je v súlade s judikatúrou

[12] Odôvodnenie 595 napadnutého rozhodnutia.

[13] Čo neznamená, že sa nemôžu zohľadniť podmienky zmluvy, pokiaľ sú relevantné pre posúdenie toho, či došlo k uskutočneniu koncentrácie.

[14] Rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 106).

[15] Pozri napríklad odôvodnenie 490 napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa Komisia opiera o dôkazy predložené v súvislosti s uplatňovaním článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 s cieľom posúdiť, či bola porušená povinnosť stanovená v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

[16] Rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 103 až 104). Altice konštatuje, že cieľom povinností stanovených v článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je zabezpečenie účinnej kontroly nad koncentráciami. Ako upozorňuje Rada, presnejšie by bolo označiť to ako všeobecný cieľ nariadenia č. 139/2004. Prístup spoločnosti Altice sa nedá použiť na podrobné posúdenie toho, či povinnosti stanovené v článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 majú samostatné ciele.

[17] Rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 101, 102 až 109).

[18] Pozri dvadsiate prvé a dvadsiate šieste odôvodnenie nariadenia č. 4064/89. Pozri aj rozsudky z 31. mája 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, body 41 a 42 a citovaná judikatúra) (ďalej len „rozsudok vo veci Ernst & Young), a zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 109).

Súdneho dvora, na ktorú sa v uvedenom rozsudku odkazuje pri zamietnutí námietky spoločnosti Altice týkajúcej sa nezákonnosti, pokiaľ ide o článok 4 ods. 1 a článok 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004.

23. Napokon nesúhlasím s tvrdením spoločnosti Altice, že Všeobecný súd sa nezaoberal jej argumentmi a dôkazmi, ktoré predložila v súvislosti so zákazom dvojitého trestu a súbehu zákonov alebo porušení. Altice tieto argumenty Všeobecnému súdu predložila zjavne na základe predpokladu, že článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 „chránia ten istý právny záujem“ [19]. Tomuto predpokladu sa venujú body 56 a 57 napadnutého rozsudku pred tým, než sú tieto argumenty zamietnuté. [20]

24. Dodal by som, že ak námietky spoločnosti Altice odkazujú na pojmy ako „súbeh zákonov“, „nepravý (zdanlivý) súbeh zákonov“ a „zásada konzumpcie“, sú nepresné. [21] Podľa spoločnosti Altice sú tieto súvisiace pojmy a zákaz „dvojitého trestu“, ktorý z nich zjavne vyplýva, súčasťou spoločných právnych tradícií členských štátov, a preto predstavujú základné zásady práva Únie. Ako dôkaz predložila Altice Všeobecnému súdu päť právnych stanovísk na ukážku toho, ako sa tieto pojmy vykladajú a uplatňujú v právnych systémoch Belgicka, Španielska, Francúzska, Talianska a Portugalska. Z týchto stanovísk vyplývajú dve témy. Po prvé trestnoprávne systémy uvedených členských štátov obsahujú rôzne pravidlá uplatniteľné v situáciách, keď napríklad „rovnaké správanie“ alebo „rovnaké skutočnosti“ vedú k porušeniu viacerých právnych ustanovení; správania sú prepojené „logickou súvislosťou“ alebo „podobným úmyslom“; trestný čin zahŕňa správanie, na ktoré sa vzťahuje iný trestný čin; „všeobecný trestné činy“ sú zahrnuté do „špecializovaných trestných činov“ alebo sú považované za vedľajšie a „závažné trestné činy“ zahŕňajú „menej závažné trestné činy“. Po druhé vnútroštátne právne predpisy uplatniteľné na takéto situácie sú založené na zásadách procesnej spravodlivosti, zákonnosti, primeranosti sankcií a zásade *ne bis in idem* [22], ktoré sú všetky pevne zakotvené v práve Únie [23], alebo sú vyjadrením týchto zásad.

25. Za súčasného stavu sa takmer všetky odkazy na pojmy, na ktoré sa odvoláva Altice, nachádzajú v rozsudkoch týkajúcich sa uskutočňovania koncentrácií. V súvislosti s odkazmi na vnútroštátne právo sa len zbežne spomínajú v malom počte rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva. Keďže neexistujú presné a spoločné vymedzenia týchto pojmov, konsenzus o tom, že spolu s dôsledkami, ktoré z nich vyplývajú, sú súčasťou právnych tradícií členských štátov, a nepreukázalo sa tvrdenie, že vypĺňajú identifikovateľnú medzeru v práve Únie, nie som presvedčený o tom, že by bolo užitočné či rozumné ich uplatňovať alebo presadzovať v kontexte prejednávanej veci.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odporúčam Súdnemu dvoru, aby prvý odvolací dôvod zamietol.

27. Keďže Altice predkladá rovnaké argumenty aj v súvislosti s druhým odvolacím dôvodom, vyplýva z toho, že sa tento dôvod musí z rovnakých dôvodov zamietnuť.

[19] Bod 51 napadnutého rozsudku.

[20] Body 51 až 67 napadnutého rozsudku venované námietke nezákonnosti.

[21] Rozumiem tomu tak, že Altice nenamieta proti bodom 326 až 330 napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o uplatnenie nemeckej zásady započítania („Anrechnungsprinzip“).

[22] Súdny dvor rozhodol, že zásada *ne bis in idem* sa neuplatňuje vtedy, keď ten istý orgán uloží pokuty za porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 v jednom rozhodnutí, čo sa stalo aj v prejednávanej veci (rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 78). Keď bola Altice požiadaná, aby sa k tomuto rozsudku vyjadrila, informovala Všeobecný súd, že už ďalej neuplatňuje svoj odvolací dôvod založený na zásade *ne bis in idem*.

[23] Pozri na podobný účel zelenú knihu Komisie o aproximácii, vzájomnom uznávaní a presadzovaní trestnoprávnych sankcií v Európskej únii (COM/2004/0334 final) oddiel 3.1.1.7.

28. Argumentom spoločnosti Altice týkajúcim sa primeranosti pokút sa budem venovať v pasáži týkajúcej sa šiesteho odvolacieho dôvodu.

B. Tretí, štvrtý a piaty odvolací dôvod: uskutočnenie koncentrácie

1. Tretí odvolací dôvod: pojem uskutočnenia

a) Zhrnutie argumentov

29. Tento odvolací dôvod sa týka dojednaní pred zavŕšením akvizície. Skladá sa z troch častí. Po prvé Altice tvrdí, že v napadnutom rozsudku sa zamieňajú pojmy koncentrácia podľa článku 3 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 a uskutočnenie podľa článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 uvedeného nariadenia. Tvrdí, že k uskutočneniu mohlo dôjsť až po prevode akcií cieľového podniku spoločnosti Altice, k čomu došlo po tom, ako Komisia vyhlásila koncentráciu za zlučiteľnú s vnútorným trhom. Túto skutočnosť ďalej dokazuje okolnosť, že ak by Komisia koncentráciu zakázala alebo ak by sa účastníci rozhodli, že zmluvu zrušia, neboli by potrebné opatrenia podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 na nápravu stavu hospodárskej súťaže, ktorý vládol pred podpisom SPA.[24] Napadnutý rozsudok v tejto súvislosti argumenty spoločnosti Altice skresľuje.[25]

30. Po druhé Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku dopúšťa nesprávneho posúdenia, keď považuje dojednania pred zavŕšením akvizície za čiastočné uskutočnenie koncentrácie, pretože nevyvrátil tvrdenie, že tieto dojednania nepredstavovali trvalú zmenu kontroly. Trvali kratšie než päť mesiacov a v SPA bol stanovený dátum ukončenia ich platnosti. Všeobecný súd sa tiež dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že úvahy uvedené v bode 49 rozsudku vo veci Ernst & Young nie sú relevantné.

31. Po tretie Altice tvrdí, že v napadnutom rozsudku sa nesprávne usúdilo, že na to, aby boli dojednania pred zavŕšením akvizície podporné v zmysle oznámenia Komisie o obmedzeniach, ktoré s koncentráciami priamo súvisia a sú nevyhnutné,[26] musia zachovávať hodnotu cieľového podniku. Predmetné dojednania pred zavŕšením akvizície patrili do pôsobnosti tohto oznámenia, pretože zohrávali legitímnu úlohu pri zabezpečení integrity nadobudnutého podniku v období medzi podpísaním a zavŕšením akvizície a položili základy pre jeho začlenenie do spoločnosti Altice.[27]

32. Komisia konštatuje, že Altice nenapadla zistenia v napadnutom rozsudku týkajúce sa toho, že uskutočnila koncentráciu tým, že v skutočnosti uplatňovala rozhodujúci vplyv nad cieľovým podnikom – v porovnaní s tým, že mala možnosť tak urobiť – predtým, ako Komisia koncentráciu vyhlásila za zlučiteľnú s vnútorným trhom. Keďže zistenia týkajúce sa skutočného uplatňovania rozhodujúceho vplyvu postačujú na potvrdenie výroku napadnutého rozsudku, a to konkrétne „v zostávajúcej časti žalobu zamietnuť“, odvolací dôvod založený na možnosti spoločnosti Altice uplatňovať rozhodujúci vplyv je neúčinný a mal by sa na základe toho zamietnuť. V každom prípade namieta proti argumentom spoločnosti Altice uvedenými na podporu tretieho odvolacieho dôvodu.

[24] Body 69 až 89, 96, 132 a 144 napadnutého rozsudku.

[25] Bod 87 napadnutého rozsudku.

[26] Ú. v. EÚ C 56, 2005, s. 24.

[27] Body 102 až 105, 117, 120, 121, 130 a 131 napadnutého rozsudku.

b) Posúdenie

33. S tvrdením Komisie, že tretí odvolací dôvod je celkovo alebo čiastočne neúčinný, nesúhlasím. Altice spochybnila zistenie napadnutého rozhodnutia, že jej dojednania pred zavŕšením akvizície poskytli možnosť uplatňovať rozhodujúci vplyv. Odôvodnenie a závery Všeobecného súdu v tomto bode neboli uvedené len pre úplnosť a sú súčasťou odôvodnenia, ktoré viedlo k zamietnutiu žaloby. [28]

34. V judikatúre Súdneho dvora sa stanovujú dva kľúčové body, ktoré sa týkajú prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu. V článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sa obmedzuje zákaz uskutočnenia koncentrácií vymedzených v článku 3 tohto nariadenia. [29] Podľa druhého uvedeného ustanovenia sa za vznik koncentrácie považuje, ak je trvalá zmena kontroly spôsobená fúziou alebo akvizíciou, pričom táto kontrola pozostáva z možnosti uplatňovať rozhodujúci vplyv na podnik, ktorú dávajú práva, zmluvy alebo akékoľvek iné prostriedky. Ku koncentrácii v zmysle článku 7 nariadenia č. 139/2004 dôjde v okamihu, keď účastníci fúzie uskutočnia operácie alebo transakcie, ktoré prispievajú k trvalej zmene kontroly nad cieľovým podnikom. [30] Tieto body sa rovnako vzťahujú aj na článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

35. V rozpore s tým, čo tvrdí Altice, v príslušných ustanoveniach nariadenia č. 139/2004 ani v ich výklade poskytnutom Súdnym dvorom sa nenachádza nič, čo by naznačovalo, že možnosť uplatňovať rozhodujúci vplyv sa poskytuje len prevodom akcií cieľového podniku na kupujúceho. Tento stav je navyše zrejmý z článku 3 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 139/2004 a z konsolidovaného oznámenia Komisie o právomoci podľa nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi. [31] Všeobecný súd preto správne rozhodol, že zmena kontroly mohla vzniknúť, pretože SPA dala spoločnosti Altice možnosť uplatňovať rozhodujúci vplyv nad cieľovým podnikom odo dňa jej podpísania. [32]

36. V článku 8 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 sa stanovuje, že Komisia môže od podnikov požadovať, aby koncentráciu zrušili prostredníctvom predaja akcií alebo iných nápravných opatrení. Ako Všeobecný súd správne konštatoval, [33] v tomto ustanovení sa nevymedzuje pojem koncentrácia. V rozpore s tým, čo tvrdí Altice, sa v ňom nevymedzuje ani pojem uskutočnenie. Altice sa preto dopúšťa nesprávneho posúdenia, keď na základe toho tvrdí, že k uskutočneniu koncentrácie dochádza len za takých okolností, keď Komisia môže požadovať opatrenia na zrušenie v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 139/2004.

37. Takisto nedôvodné je tvrdenie spoločnosti Altice, že v bode 87 napadnutého rozsudku bol jej argument skreslený. Altice vysvetľuje, že v bode 47 jej žaloby predloženej Všeobecnému súdu odkazovala na pojem *uskutočnenie*, kým v bode 87 napadnutého rozsudku sa odkazuje na argument spoločnosti Altice, že len transakcie vyžadujúce si opatrenia na zrušenie v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 potvrdzujú existenciu *koncentrácie*. [34] Ako sa konštatuje

[28] Rozsudok z 18. júna 2020, Komisia/RQ (C-831/18 P, EU:C:2020:481, body 52 a 53 a citovaná judikatúra). To, že Komisia mohla k rovnakému záveru o porušení nariadenia č. 139/2004 dospieť aj bez odvolávania sa na možnosť spoločnosti Altice uplatňovať rozhodujúci vplyv, je už iná otázka.

[29] Rozsudok vo veci Ernst & Young (body 43 a 44).

[30] Rozsudok vo veci Ernst & Young (body 45 až 47 a 52).

[31] Ú. v. EÚ C 95, 2008, s. 1, body 18 až 21 a 61 (ďalej len „oznámenie o právomoci“).

[32] Body 77 a 84 *in fine* napadnutého rozsudku.

[33] Bod 87 napadnutého rozsudku.

[34] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

v bode 36 vyššie, v uvedenom ustanovení sa pojmy koncentrácia ani uskutočnenie nevymedzujú. Záver Všeobecného súdu je v každom prípade správny aj vtedy, ak sa vymení slovo „uskutočnenie“ za slovo „koncentrácia“ [35].

38. Pokiaľ ide o druhú časť tohto dôvodu, v bode 85 a bodoch 94 až 97 napadnutého rozsudku sa posudzuje trvanie dojednaní pred zavŕšením akvizície. Všeobecný súd rozlišoval medzi opatreniami, ktoré prispievajú k zmene kontroly, ktoré nemusia byť trvalé, a zmenou kontroly ako takou, ktorá na to, aby predstavovala koncentráciu, musí byť trvalá. Takáto analýza je so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora správna. [36] Preto je nepodstatné, že sa Altice 4 mesiace a 11 dní spoliehala pri uplatňovaní kontroly nad cieľovým podnikom na dojednania pred zavŕšením akvizície.

39. Za konkrétnych okolností prejednávanej veci navyše miznú všetky pochybnosti o trvalej povahe zmeny kontroly, keď možno konštatovať, že prevodom akcií podľa SPA bola plynulo dokončená zmena kontroly nad cieľovým podnikom, ku ktorej došlo podpísaním SPA, a Altice skutočne uplatňovala rozhodujúci vplyv nad rôznymi aspektmi činnosti cieľového podniku na základe dojednaní pred zavŕšením akvizície. Po prevode akcií cieľového podniku na Altice sa už táto spoločnosť pri kontrole činnosti cieľového podniku nemusela spoliehať na zmluvné dojednania. Skutkové okolnosti teda nepodporujú tvrdenie spoločnosti Altice, že zmena kontroly bola dočasná.

40. Pokiaľ ide o argument spoločnosti Altice založený na uplatnení kritérií stanovených v bode 49 rozsudku vo veci Ernst & Young, v tomto bode sa uvádza, že uskutočnenie transakcií, ktoré nemajú priamu funkčnú väzbu s uskutočnením koncentrácie, a preto nie sú nevyhnutné na dosiahnutie zmeny kontroly, nepatrí do pôsobnosti článku 7 nariadenia č. 139/2004. Altice argumentuje, že dojednania pred zavŕšením akvizície neboli nevyhnutné, nemali žiadnu priamu funkčnú väzbu s prevodom akcií, a preto nepatria do pôsobnosti uvedeného ustanovenia.

41. Komisia správne poukazuje na to, že v situácii uvedenej v bode 49 rozsudku vo veci Ernst & Young, ktorá je podrobnejšie opísaná v bodoch 47 a 48 tohto rozsudku, sa koncentrácia dosiahla prostredníctvom „čiastkových na seba nadväzujúcich operácii“ a „úzko súvisiac[imi] operáci[ami], ktoré sú uskutočnené za rovnakých podmienok alebo ktoré majú formu niekoľkých transakcií s cennými papiermi uskutočnených v primerane krátkej lehote“. Ako sa konštatuje v bodoch 98 až 100 napadnutého rozsudku, takýto skutkový stav sa prejednávanej veci netýka. Kritériá stanovené v bode 49 rozsudku vo veci Ernst & Young na posúdenie toho, či podporné alebo prípravné transakcie predstavujú uskutočnenie koncentrácie prostredníctvom na seba nadväzujúcich transakcií, nie sú preto relevantné.

42. Pokiaľ ide o tretiu časť, nesúhlasím s tvrdením spoločnosti Altice, že v napadnutom rozsudku sa nesprávne usúdilo, že na to, aby boli dojednania pred zavŕšením akvizície podporné v zmysle oznámenia Komisie o obmedzeniach, ktoré s koncentráciami priamo súvisia a sú nevyhnutné, musia zachovávať hodnotu cieľového podniku. V bodoch 102 a 103 napadnutého rozsudku sa ponecháva otvorená možnosť použitia iných kritérií, než je zachovanie hodnoty podniku. V bode 104 tohto rozsudku sa konštatuje, že Altice nepredložila dôkazy, ktoré by preukazovali, že existovalo skôr riziko pre obchodnú integritu cieľového podniku než pre jeho hodnotu. Argument spoločnosti Altice sa preto zakladá na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor tretí odvolací dôvod zamietol.

[35] Rozsudok z 11. mája 2017, Dyson/Komisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, body 30 a 31 a citovaná judikatúra).

[36] Rozsudok vo veci Ernst & Young (bod 52).

2. Štvrtý odvolací dôvod: pojem „právo veta“

a) Zhrnutie argumentov

44. Altice tvrdí, že v bodoch 91 až 169 napadnutého rozsudku sa dospelo k nesprávnemu posúdeniu pri preskúmaní dojednaní pred zavŕšením akvizície, ktoré boli v napadnutom rozhodnutí charakterizované ako poskytujúce spoločnosti Altice „právo veta“ pri strategických rozhodnutiach s vplyvom na cieľový podnik. Altice sa odvoláva na body 18 a 54 oznámenia o právomoci, v ktorých sa uvádza, že kontrola sa môže nadobudnúť na zmluvnom základe len vtedy, keď má dotknutý podnik „právo veta prostredníctvom strategických obchodných rozhodnutí [pri strategických obchodných rozhodnutiach – *neoficiálny preklad*]“, konkrétne „právomoc blokovať prijatie strategického rozhodnutia“. Podľa spoločnosti Altice jej SPA neposkytla túto právomoc, pretože jej súhlas sa vyžadoval len v dojednaniach pred zavŕšením akvizície. Odopretie tohto súhlasu by nemohlo „spôsobiť situáciu zablokovania“, keďže jediným nápravným opatrením za nedodržanie dojednaní pred zavŕšením akvizície bolo odškodnenie za straty. Všeobecný súd sa preto dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol jej námietku proti napadnutému rozhodnutiu.

45. Z rovnakých dôvodov Altice subsidiárne tvrdí, že Všeobecný súd skreslil dôkazy, keď dospel k záveru, že dojednaniami pred zavŕšením akvizície sa spoločnosti Altice poskytlo právo veta. To následne znamená, že posúdenie v bodoch 170 až 215 napadnutého rozsudku týkajúce sa oddielu 4.2.1 napadnutého rozhodnutia, ktoré vychádza zo záveru, že Altice mala právo veta pri uvedených strategických rozhodnutiach, je nesprávne. Všeobecný súd preto chybne dospel k záveru, že dojednania pred zavŕšením akvizície viedli k uskutočneniu koncentrácie v zmysle článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

46. Komisia s týmito tvrdeniami nesúhlasí.

b) Posúdenie

47. V tomto odvolacom dôvode žalobkyňa vytýka pochybenia v bodoch 91 až 215 napadnutého rozsudku. V rozpore s procesnými požiadavkami Súdneho dvora [37] takýto široký odkaz neumožňuje určiť, ktoré prvky napadnutého rozsudku Altice spochybňuje. [38] Na pojednávaní Altice označila za hlavné body, ktoré spochybňuje, body 111, 114, 123 až 125 a 131.

48. Altice sa odvoláva na body18 a 54 oznámenia o právomoci, keď tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď prijal záver Komisie, že dojednania pred zavŕšením akvizície poskytli spoločnosti Altice právo veta. Konkrétne Všeobecný súd nesprávne vykladal pojem právo veta, ako sa stanovuje v uvedenom oznámení.

49. V oznámení o právomoci sa poskytuje usmernenie, ktoré má podnikom predtým, ako sa obrátia na Komisiu, umožniť zistiť, či a do akej miery sa režim kontroly fúzií Únie môže vzťahovať na ich operácie. Nie je ním dotknutý žiadny výklad, ktorý môže poskytnúť Súdny dvor alebo Všeobecný súd. [39]

[37] Pozri napríklad rozsudok z 23. novembra 2021, Rada/Hamas (C-833/19 P, EU:C:2021:950, bod 50 a citovaná judikatúru).

[38] Táto poznámka sa týka rovnako aj druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu.

[39] Rozsudok z 18. januára 2017, Toshiba/Komisia (C-623/15 P, neuverejnený, EU:C:2017:21, body 67 a 71 a citovaná judikatúra).

50. Najprv posúdim bod 54 oznámenia o právomoci, ktorý obsahuje časť venovanú nadobudnutiu výlučnej kontroly. Pozorné čítanie tejto časti naznačuje, že ide o analýzu dvoch rôznych situácií. Body 54 až 60 sa týkajú nadobudnutia výlučnej kontroly *de iure* prostredníctvom hlasovacích práv, typicky nadobudnutím väčšinového alebo menšinového kontrolného podielu v cieľovom podniku. Bod 61 sa týka nadobudnutia výlučnej kontroly *de facto* prostredníctvom kúpy aktív alebo zmluvnými prostriedkami. Odkazy v bode 54 na schopnosť akcionára „vetovať strategické rozhodnutia“, „blokovať prijatie strategického rozhodnutia“ a na akcionárov, ktorí môžu „spôsobiť situáciu zablokovania“ sa objavujú v kontexte hlasovacích práv súvisiacich s akciami. Ich cieľom preto nie je poskytnúť vymedzenie alebo opis práva veta, ktoré by boli určujúce pre posúdenie sporných zmluvných práv. Všeobecný súd preto správne rozhodol, že bod 54 uvedeného oznámenia nie je v kontexte posúdenia dojednaní pred zavŕšením akvizície relevantný. [40]

51. V bode 18 oznámenia o právomoci sa uvádza, že aby sa mohla poskytnúť kontrola na zmluvnom základe, musí zmluva „viesť k podobnej kontrole nad riadením a zdrojmi iného podniku ako v prípade nadobudnutia akcií alebo aktív“. Uvádza sa tu viacero príkladov, pričom posledný odkazuje na „právo veta“ v kontexte zmlúv vedúcich „k situácii spoločnej kontroly, ak vlastník aktív, ako aj podnik kontrolujúci riadenie majú právo veta prostredníctvom strategických obchodných rozhodnutí [pri strategických obchodných rozhodnutiach – *neoficiálny preklad*]“. Toto tvrdenie dokladajú dve rozhodnutia o fúziách citované v poznámke pod čiarou č. 22 uvedeného oznámenia. Prvé sa týka nadobudnutia skupiny hotelov. Jeden podnik, ktorý je spoločným podnikom, by hotely vlastnil. Druhý podnik by ich riadil na základe zmluvy o riadení. Od podnikov sa požadovalo schválenie prevádzkových plánov správcovskej spoločnosti pre hotely. Pokiaľ by sa strany nedokázali dohodnúť, predložili by spor externému rozhodcovi, čím by zabránili možnosti situácie zablokovania. [41]

52. Z tohto prehľadu je jasné, že pojem „právo veta“ sa v uvedenej časti oznámenia o právomoci používa na opis situácie, keď sa účastníci transakcie dohodnú, že na určité obchodné rozhodnutia ovplyvňujúce cieľový podnik je potrebný súhlas kupujúceho. V rozsahu, v akom sa v napadnutom rozsudku výslovne alebo implicitne prijíma používanie pojmu „právo veta“ v napadnutom rozhodnutí na opis dojednaní vzťahujúcich sa na dojednania pred zavŕšením akvizície, neobsahuje žiadne pochybenie.

53. Subsidiárnym dôvodom spoločnosti Altice založeným na podobných tvrdeniach, že Všeobecný súd skreslil dôkazy, sa v skutočnosti spochybňuje posúdenie skutkových okolností súdom, čo nie je v rámci odvolacieho konania povolené. [42] Navyše je založený na predpoklade, že v dojednaniach pred zavŕšením akvizície sa neposkytlo „právo veta“, čo Súdnemu dvoru navrhujem zamietnuť z dôvodov uvedených v bodoch 50 až 52 vyššie.

54. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor štvrtý odvolací dôvod zamietol.

[40] Body 123 až 125 napadnutého rozsudku.

[41] Vec COMP/M.3858 – Lehman Brothers/SCG/Starwood/Le Meridien z 20. júla 2005, body 7 až 10. Druhé rozhodnutie o fúzii, na ktoré sa odkazuje v poznámke pod čiarou č. 22 oznámenia o právomoci (vec IV/M.126 – Accor/Wagon-Lits z 28. apríla 1992) nie je dostatočne podrobné na to, aby sa z neho mohli vyvodiť užitočné závery na účely prejednávaného odvolania.

[42] Rozsudok z 11. mája 2017, Dyson/Komisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, body 30 a 31 a citovaná judikatúra).

3. Piaty odvolací dôvod: výmena informácií

a) Zhrnutie argumentov

55. Altice predkladá tri argumentačné línie, ktorými spochybňuje zistenia Všeobecného súdu týkajúce sa výmeny informácií.

56. V prvej časti piateho odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že v bodoch 226, 235 a 236 napadnutého rozsudku sa skresľuje zmysel odôvodnení 470, 479 a 482 napadnutého rozhodnutia tým, že sa v nich tvrdí, že sa v týchto odôvodneniach neuvádza, že výmena informácií medzi spoločnosťou Altice a cieľovým podnikom bola v rozpore s článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Výklad týchto odôvodnení Všeobecným súdom je neodôvodnený, pretože v znení napadnutého rozhodnutia sa jasne potvrdzuje, že Komisia dospela k záveru, že výmena informácií ako taká predstavuje uplatňovanie rozhodujúceho vplyvu.

57. V druhej časti piateho odvolacieho dôvodu Altice tvrdí, že Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že výmenou informácií mohlo dôjsť k porušeniu článku 101 ZFEÚ, v ktorom sa stanovuje režim presadzovania *ex post*. Záver, že výmena informácii patrí do režimu kontroly *ex ante* stanoveného nariadením č. 139/2004, v rámci ktorého k nej môže dochádzať v situáciách, ktoré napokon vedú ku koncentrácii, ale menia sa na porušenie článku 101 ZFEÚ, ak nedôjde k zmene kontroly, predstavuje anomáliu a nie je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej by sa rozsahom pôsobnosti článku 7 nariadenia č. 139/2004 nemal obmedzovať rozsah pôsobnosti nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ]. [43]

58. V tretej časti piateho odvolacieho dôvodu sa tvrdí, že v napadnutom rozsudku sa nevysvetľuje, ako by mala byť výmena informácií nevyhnutná na dosiahnutie trvalej zmeny kontroly alebo predstavovať priamu väzbu s uskutočnením koncentrácie, keď Altice nadobudla akcie v cieľovom podniku. Všeobecný súd preto nedodržal požiadavky stanovené v bode 49 rozsudku vo veci Ernst & Young.

59. Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

b) Posúdenie

60. Pokiaľ ide o údajné skreslenie dôkazov, určenie skutkových okolností prislúcha Všeobecnému súdu. Pokiaľ sa v jeho zisteniach nevyskytuje vecná nepresnosť, neexistuje žiadne nesprávne právne posúdenie, ktoré by mal Súdny dvor posúdiť. [44]

61. V odôvodnení 470 napadnutého rozhodnutia sa konštatuje, že „prijatie takýchto citlivých a podrobných informácií… mimo akýchkoľvek dohôd o tíme na kontrolu citlivých informácií postavilo Altice do takej pozície, akoby už mala kontrolu nad [cieľovým podnikom] a mala preto nárok požadovať a prijímať takéto informácie“. V odôvodnení 473 napadnutého rozhodnutia sa v záverečnom odseku daného oddielu, ktorý zahŕňa aj odôvodnenie 470, uvádza: „Komisia zastáva

[43] Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205.

[44] Rozsudok z 11. mája 2017, Dyson/Komisia (C-44/16 P, EU:C:2017:357, body 30 a 31 a citovaná judikatúra).

názor, že to, že Altice požadovala a prijímala strategické informácie o kľúčových ukazovateľoch výkonnosti a o stratégii budúceho oceňovania cieľového podniku, *pomáha preukázať*, že Altice uplatňovala rozhodujúci vplyv…“ [45].

62. V odôvodnení 479 napadnutého rozhodnutia má prvý odsek oddielu nadpis „Záver o porušení článku 7 ods. 1 [nariadenia č. 139/2004]“. Uvádza sa v ňom, že ustanovenia SPA a správanie spoločnosti Altice od dátumu jej podpísania opísané v oddiele 4.2 napadnutého rozhodnutia viedli k predčasnému uskutočneniu transakcie. Oddiel 4.2 s nadpisom „Vplyv spoločnosti Altice na cieľový podnik“ zahŕňa odôvodnenia 178 až 478. Najprv sa v ňom posudzuje úloha spoločnosti Altice v obchodných rozhodnutiach cieľového podniku (oddiel 4.2.1, odôvodnenia 178 až 377) a následne výmena obchodne citlivých informácií medzi spoločnosťou Altice a cieľovým podnikom (oddiel 4.2.2, odôvodnenia 378 až 478). V odôvodnení 482 sa dospieva k záveru, že celé správanie opísané v oddiele 4.2 predstavovalo skutočné uplatňovanie rozhodujúceho vplyvu.

63. Zo znenia odôvodnení 470, 479 a 482 napadnutého rozhodnutia je preto jasné, že Komisia nedospela k záveru, že výmena informácií medzi spoločnosťou Altice a cieľovým podnikom sama osebe porušovala článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Kontext, v ktorom sa tieto odôvodnenia objavujú, tento názor potvrdzuje. Všeobecný súd preto neskreslil skutkové okolnosti, keď rozhodol, že Komisia nedospela k záveru, že výmena informácií postačovala sama osebe na stanovenie porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 [46], a že Komisia v odôvodnení 478 napadnutého rozhodnutia správne dospela k záveru, že výmena informácií prispela k preukázaniu toho, že Altice uplatňovala rozhodujúci vplyv na určité aspekty činnosti cieľového podniku. [47]

64. Argumenty, ktoré Altice predkladá v druhej časti tohto dôvodu, ktoré sa týkajú uplatňovania článku 101 ZFEÚ, sú zásadne nesprávne. Odhliadnuc od námietky založenej na skreslení dôkazov z prvej časti tohto odvolacieho dôvodu, ktorej zamietnutie Súdnemu dvoru navrhujem, Altice nespochybnila zistenie Všeobecného súdu, že výmena informácií prispela k preukázaniu toho, že Altice uplatňovala rozhodujúci vplyv na aspekty činnosti cieľového podniku. Výmena informácií bola neoddeliteľnou súčasťou fungovania dojednaní o súhlase v dojednaniach pred zavŕšením akvizície a neoddeliteľným aspektom uplatňovania vplyvu na cieľový podnik spoločnosťou Altice. [48] Preto by bolo nelogické, ak nie priam nezákonné, [49] aby Komisia výmenu informácií v rámci svojho posúdenia ďalšieho správania podľa článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 nezohľadnila a namiesto toho ju posudzovala samostatne podľa článku 101 ZFEÚ.

65. Argumenty týkajúce sa uplatnenia úvah stanovených v bode 49 rozsudku vo veci Ernst & Young by sa preto mali zamietnuť z dôvodov stanovených v bode 41 vyššie.

66. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor piaty odvolací dôvod zamietol.

[45] Kurzívou zvýraznil generálny advokát. Pozri odôvodnenia 477 a 478 napadnutého rozhodnutia.

[46] Bod 226 napadnutého rozsudku.

[47] Bod 235 napadnutého rozsudku.

[48] Odôvodnenia 49 a 50 napadnutého rozhodnutia.

[49] Pozri článok 21 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

C. Šiesty odvolací dôvod: posúdenie pokút

67. Altice delí šiesty odvolací dôvod na štyri časti. Možno ich rozdeliť do štyroch širších okruhov: i) či boli porušenia spáchané z nedbanlivosti; ii) odôvodnenie Všeobecného súdu; iii) tvrdenie, že keďže sa porušenia líšia, najmä pokiaľ ide o ich trvanie, mali by sa líšiť aj úrovne pokút; a iv) primeranosť pokút posudzovaných samostatne aj kumulatívne.

1. Prvá časť: porušenia spáchané z nedbanlivosti

a) Zhrnutie argumentov

68. Altice tvrdí, že v rozpore so zisteniami Všeobecného súdu v bodoch 279 až 296 napadnutého rozsudku neboli porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 spáchané z nedbanlivosti. V judikatúre sa uznáva, že rozsah povinnosti stanovenej v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je nejasný. Dojednania pred zavŕšením akvizície v zmluvách o nadobudnutí akcií sú v rámci fúzií a akvizícií bežnou praxou. Tiež to bolo prvýkrát, čo Komisia vyhlásila, že tento druh dojednaní a výmeny informácií v období od podpísania SPA do prevodu akcií cieľového podniku predstavuje uskutočnenie koncentrácie. Altice ďalej tvrdí, že nebránila Komisii v jej schopnosti odhaliť koncentráciu, pretože jej predložila návrh SPA s spolu s návrhom tlačiva CO.

69. Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

b) Posúdenie

70. V bodoch 279 až 296 napadnutého rozsudku sa preskúmali argumenty spoločnosti Altice, že pokuty boli nezákonné z dôvodu neexistencie akejkoľvek nedbanlivosti alebo úmyslu z jej strany. Po stručnom zhrnutí argumentov v bode 279 uvedeného rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 možno pokuty uložiť za porušenia spáchané úmyselne alebo z nedbanlivosti. Následne uviedol, ako sa toto ustanovenie vykladá v judikatúre. V bodoch 284 až 290 napadnutého rozsudku sa posudzujú faktory a dôkazy, na základe ktorých Komisia dospela k záveru, že Altice sa dopustila nedbanlivosti. Všeobecný súd odmieta argumenty spoločnosti Altice spochybňujúce uvedené posúdenie. Zistenia v bodoch 284 až 290 napadnutého rozsudku nie sú v prejednávanom odvolaní sporné. Altice namieta len proti zisteniam uvedeným v bodoch 292 a 293, v ktorých sa posudzujú jej argumenty, že predmetnému právnemu ustanoveniu chýba jasnosť a neexistuje precedens.

71. Ako sa správne konštatuje v bodoch 282, 292 a 293 napadnutého nariadenia, z ustálenej judikatúry vyplýva, že podmienka nedbanlivosti je splnená v prípade, že dotknutý podnik nemôže nevedieť o povahe svojho správania bez ohľadu na to, či by si uvedomoval, že porušuje pravidlá Únie alebo nie.[50] Skutočnosť, že takéto správanie s rovnakými črtami nebolo ešte v minulosti skúmané, neznamená, že voči podniku nemožno vyvodiť zodpovednosť za podieľaní sa na takomto správaní.[51]

[50] Pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. júna 2013, Schenker & Co. a i. (C-681/11, EU:C:2013:404, bod 37 a citovaná judikatúra), a z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 156 a citovaná judikatúra).

[51] Pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. decembra 2012, AstraZeneca/Komisia (C-457/10 P, EU:C:2012:770, bod 164), a z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 43).

72. Altice nenamieta, že s transakciami na uskutočnenie fúzií má značné skúsenosti. Čo je dôležitejšie, zo súdobých listinných dôkazov vyplýva, že bola upozornená na riziko, že jej správanie predstavuje tzv. „gun jumping“ alebo inými slovami „predpokladanie rozhodnutia orgánu na ochranu hospodárskej súťaže a konanie takým spôsobom, akoby už bolo udelené povolenie“ [52]. Rozsiahle dôkazy podporujú záver, že účastníci koncentrácie mali v úmysle obchod uskutočniť a skutočne to aj urobili už pred oznámením povolenia, pričom ignorovali výslovné odporúčanie v tom zmysle, že by tým porušili platné pravidlá. Prijaté kroky boli viac než prípravné a zachádzali ďalej než len k zachovaniu hodnoty cieľového podniku. Neuplatňovali sa na ne záruky, ako sú dohody o mlčanlivosti alebo využívanie tímov na kontrolu citlivých informácií (tzv. „clean teams“). Tvrdenie spoločnosti Altice, že takýto spôsob postupu je pri fúziách a akvizíciách bežnou praxou, je znepokojujúci a zaslúži si pozornosť Komisie.

73. Argument, že Altice nebránila schopnosti Komisie odhaliť koncentráciu, pretože jej predložila návrh SPA spoločne s návrhom tlačiva CO, nie je podľa môjho názoru relevantný pre posúdenie toho, či bolo porušenie spáchané z nedbanlivosti. Nanajvýš by mohol byť podstatný pre posúdenie závažnosti porušenia oznamovacej povinnosti podľa článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. [53]

2. Druhá časť: odôvodnenie uloženia pokút

a) Zhrnutie argumentov

74. Altice tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 296 ZFEÚ a článok 41 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, keď dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie obsahovalo dostatočné odôvodnenie, pokiaľ ide o výšku pokút podľa článku 7 ods. 1 a článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Odôvodnenie uvedené v bodoch 297 až 362 napadnutého rozhodnutia, a to najmä – ako bolo vysvetlené počas pojednávania – v bodoch 314 až 324, je preto nedostatočné a protirečivé. Všeobecný súd mal vysvetliť, prečo nemusel posúdiť výšku každej pokuty samostatne, pokiaľ Komisia mala možnosť uložiť za porušenie uvedených ustanovení dve samostatné pokuty.

75. Komisia sa domnieva, že Súdny dvor by mal tento argument vyhlásiť sa neprípustný, pretože nie je v súlade s požiadavkou, že v odvolaní sa musia presne určiť napadnuté prvky rozsudku, ktorých zrušenie Altice navrhuje, ako aj právne argumenty, ktoré konkrétne predkladá na podporu tohto návrhu. [54]

b) Posúdenie

76. Komisia správne poukazuje na to, že argument spoločnosti Altice je stručný. Napriek tomu obsahuje dostatočné podrobnosti, ktoré Komisii umožňujú sa proti nemu brániť a Súdnemu dvoru, aby ho posúdil.

77. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že odôvodnenie, ktoré sa vyžaduje v druhom odseku článku 296 ZFEÚ, musí byť primerané spornému opatreniu a musia sa v ňom jasným a jednoznačným spôsobom uvádzať dôvody, z ktorých sa vychádzalo. Nevyžaduje sa, aby sa

[52] Body 286 až 289 napadnutého rozsudku a odôvodnenie 582 napadnutého rozhodnutia.

[53] Je to v súlade s prístupom prijatým v bodoch v bodoch 364 až 368 napadnutého rozsudku.

[54] Rozsudok z 9. novembra 2017, TV2/Danmark/Komisia (C-649/15 P, EU:C:2017:835, bod 34 a citovaná judikatúra).

odôvodnenie venovalo všetkým relevantným skutkovým a právnym okolnostiam, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa uvedené požiadavky, sa posudzuje so zreteľom na znenie aj kontext, v ktorom bolo prijaté.[55]

78. Body 315 až 324 napadnutého rozsudku obsahujú dôvody, pre ktoré Všeobecný súd zamietol argument spoločnosti Altice, že pokuty sú z dôvodu nedostatočného odôvodnenia v napadnutom rozhodnutí nezákonné. Všeobecný súd najprv pripomína, že podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 môže Komisia uložiť pokuty až do výšky 10 % celkového obratu dotknutého podniku a že podľa článku 14 ods. 3 tohto nariadenia Komisia musí pri určovaní výšky pokuty zohľadniť povahu, závažnosť a trvanie porušenia. V bode 319 napadnutého rozsudku sa uvádza, že Komisia jasne vysvetlila povahu, závažnosť a trvanie týchto porušení v odôvodneniach 568 až 599 napadnutého rozhodnutia. Odôvodnenie uvedené v napadnutom rozhodnutí je zhrnuté v bodoch 320 až 322 napadnutého rozsudku. V bode 323 sa usudzuje, že toto odôvodnenie bolo dostatočné, pretože umožnilo spoločnosti Altice brániť sa a Všeobecnému súdu vykonať svoju právomoc preskúmania.

79. Zo znenia bodov 320 až 323 napadnutého rozsudku jasne vyplýva, že Všeobecný súd zastával názor, že Komisia posudzovala povahu, závažnosť a trvanie jednotlivých porušení samostatne. Komisia sa domnievala, že obe porušenia obmedzili účinnosť nariadenia č. 139/2004, obe boli závažné a boli spáchané prinajmenšom z nedbanlivosti, ale mali rozličné trvanie.

80. Všeobecný súd preto zvážil spoločné prvky porušení spoločne a líšiace sa prvky posúdil samostatne. To, že Všeobecný súd zaujal tento prístup, bolo primerané. Nie je v rozpore s jeho záverom, že Komisia mala možnosť uložiť dve pokuty. Pri neexistencii podrobných usmernení pre výpočet pokút, v ktorých by bola stanovená napríklad váha prisudzovaná trom rôznym kritériám a východiskové body alebo multiplikačné faktory pre jeden alebo viacero z nich, bol Všeobecný súd oprávnený potvrdiť odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tomto bode ako dostatočné.[56]

81. Nasledujúce pripomienky predložím ako odpoveď na tvrdenia, že napadnuté rozhodnutie nebolo transparentné, pokiaľ ide o výpočet pokút, ktoré sa ním stanovili podľa článku 14 nariadenia č. 139/2004. Komisia doposiaľ uložila takéto pokuty len v malom počte prípadov, čo znamená, že to urobila v rámci obmedzenej škály okolností, za ktorých podniky porušili článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.[57] Vyčísliť ujmu spôsobenú takýmito porušeniami len z čisto peňažného hľadiska je zložité.[58] Pokiaľ by Komisia mala zaujať prístup založený na ujme, nezákonné uskutočnenie problematickej fúzie by veľmi pravdepodobne bolo potrestané oveľa prísnejšie než uskutočnenie neproblematickej fúzie. Takýto prístup by mohol byť v rozpore so zásadou, že keďže všetky fúzie s významom pre Spoločenstvo sa musia oznámiť Komisii a vyhlásiť za zlučiteľné s vnútorným trhom pred svojím uskutočnením, rovnakým spôsobom by sa mali potrestať všetky porušenia tohto pravidla. Fúzie sú v živote podniku mimoriadnymi udalosťami. Zahŕňajú značné finančné a reputačné riziko a sú veľmi nákladné, pokiaľ ide

55 Rozsudok z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia (C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16 a citovaná judikatúra).

56 Pozri analogicky rozsudky z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 181 a citovaná judikatúra), a z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, body 68 a 69 a citovaná judikatúra).

57 Pozri na tento účel návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:23, body 44 až 45). Komisia uložila symbolické pokuty vo veci IV/M.920, Samsung/AST, rozhodnutie Komisie z 18. februára 1998, a vo veci IV/M.969, A.P. Møller, rozhodnutie Komisie z 10. februára 1999. Vo veci COMP/M.4994, Electrabel/Compagnie Nationale du Rhône, z 10. júna 2009 a vo veci COMP/M.6850, Marine Harvest/Morpol, z 30. septembra 2013, Komisia uložila pokuty v celkovej výške 20 miliónov eur.

58 Obe tieto okolnosti sú v protiklade k situácii týkajúcej sa porušenia článku 101 ZFEÚ.

o akvizičné náklady, financovanie, poplatky a manažérsky čas.[59] Ak by bolo možné posúdiť úroveň pokút s presnosťou, podniky by mohli riziko súvisiace s neplnením požiadaviek zahrnúť do analýzy nákladov a prínosov fúzie. Navyše odhalenie porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 139/2004 nie je jednoduché. Hoci určité záležitosti, ako je reklama a marketing, sa môžu dostať do pozornosti Komisie prostredníctvom verejne dostupných informácií, iné stratégie predčasného uskutočnenia zahŕňajú zmeny, ktoré ľudia zvonka pravdepodobne neodhalia.[60] Všetky tieto úvahy poukazujú na význam odstrašovania, v rámci ktorého Komisia stanovuje úroveň pokút za zakázané správanie v tejto oblasti. Odstrašenie je nepochybne účinnejšie, ak existuje určitá miera nepredvídateľnosti, pokiaľ ide o výšku pokút, ktoré môže Komisia v jednotlivých prípadoch uložiť. Za súčasných okolností si nemyslím, za predpokladu, že je rozhodovací proces Komisie v súlade so všeobecnými zásadami práva Únie, predovšetkým so zásadou rovnakého zaobchádzania, proporcionality a požiadavkou odôvodnenia, a ak jeho výsledky podliehajú účinnému súdnemu preskúmaniu, že by väčšia transparentnosť pri výpočte pokút za porušenie nariadenia č. 139/2004 pomáhala udržiavať štruktúry konkurenčného trhu a plné dodržiavať režim kontroly fúzií EÚ.[61]

3. Tretia časť: rozdiely medzi porušeniami premietnuté do výšky pokút

a) Zhrnutie argumentov

82. Altice tvrdí, že body 320 až 324 napadnutého rozsudku obsahujú nesprávne právne posúdenie v tom, že sa v nich tvrdí, že článok 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 môže viesť k uloženiu dvoch samostatných pokút v rovnakej výške za dve údajne samostatné porušenia, a to napriek ich odlišnej povahe, závažnosti a trvaniu. Altice sa domnieva, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je menej závažné než porušenie článku 7 ods. 1 tohto nariadenia v tom, že prvé je jednorazové a druhé trvalé. V bode 343 napadnutého rozsudku sa nevysvetľuje, prečo nie je možné porovnať trvanie týchto dvoch porušení. Toto zistenie navyše predstavuje nesprávne právne posúdenie, keďže nariadenie č. 139/2004 neobsahuje nič, čo by ho podporovalo. Ak je pokuta vo výške 62 250 000 eur primeraná za porušenie, ktoré trvalo 137 dní, pokuta za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktoré trvalo len jeden deň, by nemala byť vyššia ako 450 000 eur.

83. Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

b) Posúdenie

84. Argumenty spoločnosti Altice sa zakladajú na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku. V bodoch 320 až 324 uvedeného rozsudku sa posudzovala vhodnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. To je zrejmé z nadpisu pred bodom 312 a zo znenia tohto bodu, v ktorom sú zhrnuté argumenty spoločnosti Altice. Je to tiež zrejmé z bodu 314, v ktorom sa odkazuje na

[59] Podľa informácií na webovom sídle spoločnosti Altice bola hodnota cieľového podniku 7,4 miliardy eur na hotovostnom a bezdlžobnom základe. Hotovostné protiplnenie predstavovalo 5,6 miliardy eur. Transakčné poplatky predstavovali 122 miliónov eur.

[60] Režim podľa článku 101 ZFEÚ týkajúci sa poskytovania oslobodenia od pokút alebo ich zníženia oznamovateľom alebo podnikom, ktoré spolupracujú s Komisiou, od ktorého Komisia očakáva upozornenie na možné porušenia tohto ustanovenia, by v kontexte fúzií nefungoval.

[61] Opačný názor pozri napríklad v Memeti, N.: „onetary Fines in EU Mergers: In Need for More Regulation. In: *Market and Competition Law Review*, apríl 2019, zv. III, č. 1, s. 209 – 233.

druhý odsek článku 296 ZFEÚ, z judikatúry týkajúcej sa výkladu tohto článku a z dvoch súbežných bodov v danom oddiele, a to bodu 319 a 323, v ktorých sa stanovuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bolo dostatočné.

85. Body napadnutého rozsudku, proti ktorým Altice namieta, sa netýkajú vecnej platnosti dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí. Preto ich nemožno spochybniť na základe toho, že by obsahovali nesprávne právne posúdenie takejto povahy.

86. Pokiaľ ide o údajné nedostatočné odôvodnenie v bode 343 napadnutého rozsudku, v tomto bode, ktorý sa nachádza v oddiele, v ktorom sa posudzuje, či boli pokuty nezákonné vzhľadom na zásadu proporcionality, sa uvádza, že takéto porovnanie je nemožné, pretože „[jednorazové] porušenie nemá trvanie“. Hoci je toto odôvodnenie stručné, vysvetľuje rozhodnutie Všeobecného súdu v tejto otázke a umožňuje vzniesť proti nemu námietku v odvolacom konaní, ako to urobila Altice.

87. Vo svojej vecnej námietke proti tomuto zisteniu Altice tvrdí, že nič v nariadení č. 139/2004, predovšetkým v jeho článku 4 ods. 1, článku 7 ods. 1 alebo článku 14 ods. 2, záver Všeobecného súdu nepodporuje. S vyššie uvedeným nesúhlasím. Ako sa vysvetľuje v bode 17 vyššie, požiadavka stanovená v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 oznámiť koncentráciu je procesnou povinnosťou, ktorá vzniká, keď sú splnené dve podmienky stanovené v uvedenom ustanovení. Preto je správne konštatovať, že porušenie tohto ustanovenia je jednorazové a nemá trvanie, preto nie je možné porovnávať ho s porušením článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, pretože, ako uznáva aj Altice, druhé uvedené porušenie trvanie má. Vzhľadom na tento záver nemôže jej argument, že pokuta za porušenie článku 4 ods. 1 uvedeného nariadenia by sa mala znížiť na 450 000 eur, obstáť. [62]

4. Štvrtá časť: primeranosť pokút, samostatne a kumulatívne

a) Zhrnutie argumentov

88. Altice namieta, že uloženie pokuty vo výške 62 250 000 eur za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktoré predstavuje to isté porušenie potrestané na základe prvej časti článku 7 ods. 1 uvedeného nariadenia, je neprimerané. Ďalej tvrdí, že každá z týchto pokút je neprimeraná, keďže Komisia v minulosti za porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 uložila oveľa nižšie pokuty. Altice napokon tvrdí, že v bode 308 napadnutého rozsudku sa nesprávne uvádza že skutočnosť, že oznámila transakciu a navrhla záväzky pred podpisom SPA by „nemohl[a]… zmierniť protiprávnosť jej konania“. Tento výrok skresľuje tvrdenie spoločnosti Altice, že pri posudzovaní povahy a závažnosti jednotlivých porušení by Komisia mala tieto okolnosti zohľadniť.

89. Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

[62] Rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 115).

b) Posúdenie

90. Judikatúra nepodporuje tvrdenie spoločnosti Altice, že v prípade, keď sa v jednom rozhodnutí ukladajú dve pokuty, je potrebné posúdiť primeranosť každej z nich. [63] Vzhľadom na odôvodnenie, ktoré Súdnemu dvoru navrhujem, aby prijal na účely zamietnutia prvých dvoch odvolacích dôvodov, nemôže argument, že je Altice trestaná dvakrát za rovnaké správanie, obstáť. [64]

91. Podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 maximálna pokuta nesmie byť vyššia ako 10 % celkového obratu podniku. Komisia poukazuje na to, že pokuty, ktoré uložila spoločnosti Altice, predstavovali 0,5 % jej celkového obratu v roku predchádzajúcom prijatiu napadnutého rozhodnutia. Altice nespochybnila presnosť ani relevantnosť toho, že Komisia túto úvahu zohľadnila vo svojom posúdení primeranosti pokuty vzhľadom na požiadavku odstrašovania. Je zrejmé, že minulé pokuty za podobné porušenia nemali na Altice odstrašujúci účinok, takže jej argument, že uloženie značne vyšších pokút je neprimerané, nemôže obstáť. Ani predchádzajúca rozhodovacia prax Komisie nemôže slúžiť ako právny rámec pre pokuty v oblasti hospodárskej súťaže. [65]

92. Argument spoločnosti Altice, že Všeobecný súd „nezabezpečil primeranosť pokút“, je zjavne neodôvodnený, a to z dvoch príčin. Po prvé v bodoch 332 až 349 napadnutého rozsudku sa posudzoval argument spoločnosti Altice, že pokuty sú vzhľadom na zásadu proporcionality nezákonné. Okrem bodu 343 Altice nespochybňuje žiadny iný prvok uvedeného posúdenia. [66] Po druhé Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci posúdil žiadosť o zníženie pokuty v rámci žalobného dôvodu spoločnosti Altice tak, že nedošlo k žiadnemu porušeniu zásady proporcionality. Pri výkone svojej neobmedzenej právomoci Všeobecný súd konštatoval, že je povinný „preskúmať každú výhradu právnej alebo skutkovej povahy, ktorá má preukázať, že výška pokuty nie je primeraná závažnosti a obdobiu trvania porušenia“, „s prihliadnutím na všetky okolnosti prejednávanej veci“, aby mohol „stanoviť výšku pokuty, ktorá bude vzhľadom na kritériá, ktoré považuje za vhodné, primeraná závažnosti porušenia, ktorého sa dopustila žalobkyňa, a ktorá bude tiež dostatočne odstrašujúca“ [67]. Z uvedeného je zrejmé, že Všeobecný súd v rámci svojho preskúmania pokút pri výkone svojej neobmedzenej právomoci zohľadnil zásadu proporcionality. Altice nenamieta proti žiadnemu konkrétnemu prvku tejto analýzy. Jej tvrdenie, že Všeobecný súd neposúdil jednotlivé porušenia samostatne, je v skutočnosti nesprávne, pretože sa ním domnieva, že poľahčujúca okolnosť sa týkala len pokuty za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

93. Altice tvrdí, že v bode 308 napadnutého rozsudku je skreslené jej tvrdenie, že Komisia mala vo svojom posúdení povahy a závažnosti jednotlivých porušení zohľadniť skutočnosť, že Altice oznámila transakciu a navrhla záväzky pred podpisom SPA. Keďže Altice na podporu tvrdenia o tomto údajnom pochybení neposkytla žiadne iné informácie alebo právny argument, nesplnila požiadavky Súdneho dvora a na základe toho sa musí táto námietka zamietnuť. [68]

[63] Pozri napríklad rozsudok z 3. apríla 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283, body 38 a 39).

[64] Pozri body 14 až 27 vyššie, predovšetkým bod 20, a rozsudok zo 4. marca 2020, Marine Harvest/Komisia (C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 116).

[65] Pozri analogicky rozsudok zo 7. júna 2007, Britannia Alltoys & Chemicals/Komisia (C-76/06 P, EU:C:2007:326, bod 60 a citovaná judikatúra).

[66] Pozri bod 86 vyššie.

[67] Body 350, 354, 355 a 363 napadnutého rozsudku.

[68] Pozri bod 47 vyššie.

94. Vo svetle všetkého uvedeného navrhujem Súdnemu dvoru, aby zamietol šiesty odvolací dôvod, a tým aj celé odvolanie.

IV. O trovách

95. Podľa článku 138 ods. 1 a ods. 2 rokovacieho poriadku v spojení s článkom 184 ods. 1 a 2 tohto rokovacieho poriadku je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté úspešným účastníkom konania.

96. Keďže Altice nemala v konaní úspech a Komisia požiadala o náhradu trov konania, spoločnosti Altice sa musí nariadiť, aby znášala svoje vlastné trovy konania a bola povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii v súvislosti s konaním vo veci samej.

97. Podľa článku 140 ods. 1 rokovacieho poriadku v spojení s článkom 184 ods. 1 a 2 tohto rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania.

98. Rade sa preto nariadi, aby znášala svoje vlastné trovy konania vo veci samej.

V. Návrh

99. Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

– odvolanie sa zamieta,

– Altice Group Lux, Sàrl, predtým New Altice Europe, BV, v likvidácii, znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii,

– Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania.